

CURTIS SITTFELD

Väärt mees

Inglise keelest tõlkinud Karin Suursalu

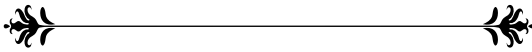
*Samuel Parkile, Austeni austajale
ja armsale sõbrale*

*“Kui saabub maailma lõpp, tahaksin ma olla
Cincinnati, sest see jääb ajast alati kaks-
kümmend aastat maha.”*

Mark Twain

Esimene cosa

1. peatükk

Juba hulk aega enne seda, kui Chip Bingley Cincinnatiisse jõudis, teadsid kõik, et ta otsib pruuti. Kaks aastat tagasi oli Chip, Dartmouthi kolledži ja Harvardi meditsiiniteaduskonna vilistlane, Pennsylvania Bingleyde järeltulija, kelle pere oli kahekümnendal sajandil veevärgiseadmetega kenakese varanduse kokku ajanud, osalenud – silmakirjaks tõrksalt – ülimenukas tõsielusaates “Väärt mees”. 2011. aasta kaheksa sügisnädala jooksul oli kaksikümmend viis neiu elanud üheskoos Rancho Cucamonga villas Californias ja võistelnud Chipi südame pärast: käinud temaga Las Vegases ruletti mängimas ja Napa Valley viinamägedes veini maitsmas, üksteisega tülitsedes ja teisi laimates nii Chipi kuuldes kui ka tema seljataga. Iga osa lõpus said kõik neiuud Chipilt suudluse kas huulte, mis tähendas, et ta jätkas võistlemist, või põsele, mis tähendas, et ta pidi kohe koju minema. Viimases osas, kuhu jäi ainult kaks neiu: suurte silmade ja kuldsete kiharatega kahekümne kolme aastane Kara, endine kolledži ergutustüdruk, kellest oli saanud teise klassi õpetaja Jacksonis Mississippis, ja kahekeelne, kuid veetlev kahekümne kaheksa aastane brünett Marcy, hambahügienist Morrostownist New Jerseyst, oli Chip lahinal nutnud ega

olnud kummagi kätt palunud. Nad mõlemad olid era-kordsed, teatas ta, jalustrabavad, arukad ja elegantsed, aga ta ei tundnud kummagagi “hingesidet”, nagu ta seda nimetas. Vastavalt föderaalse sidekomisjoni määrustele jäid Marcy järgnenud tiraadist alles peamiselt piiksud, mis tema viha siiski varjata ei suutnud.

“Ma tahan, et ta kohtuks meie tüdrukutega, aga mitte sellepärast, et ta tegi kaasa selles nõmedas sarjas,” ütles proua Bennet oma mehele ühel juunilõpu hommikul söögilauas. Bennetid elasid Grandin Roadil suures kaheksa magamis-toaga Tudori-stiilis majas Cincinnati Hyde Parki naabruses. “Ma isegi ei vaadanud seda. Hoopis sellepärast, et ta õppis Harvardis meditsiini.”

“Sa oled seda maininud jah,” sõnas härra Bennet.

“Pärast kõike, mida me oleme läbi elanud, ei teeks paha, kui perekonnas oleks arst,” ütles proua Bennet. “Sa võid ju arvata, et ma olen omakasupüüdlik, aga minu arust on see tark mõte.”

“Omakasupüüdlik?” kordas härra Bennet. “Sina?”

Viis nädalat tagasi oli härra Bennetile tehtud erakorraline pärgarterite šunt. Taastumisaeg oli veninud märkimisväärselt pikaks ja temale omane pilkehimu oli hakanud alles viimastel päevadel tagasi tulema.

“Chip Bingley ise ei tahtnudki “Väärt mehe” sarja minna, aga öde pakkus teda sinna,” lausus proua Bennet.

“Siis on tõsielusaade ju natuke Nobeli rahupreemia moodi,” arvas härra Bennet. “Selle poolest, et mõlemale tuleb esitada kandidaate.”

“Ei tea, kas Chip üürib elukohta või ostis selle,” arutles proua Bennet. “See annaks märku, kui kauaks ta kavatseb Cincinnatisse jääda.”

Härra Bennet pani röstsaiaviilu käest. “Arvestades, et ta on meile võhivõõras, tunned sa tema eluolu vastu ülemäärast huvi.”

“Ma ei ütleks, et *võhivõõras*. Ta töötab Kristuse haigla kiirabiosakonnas, mis tähendab, et Dick Lucas peab teda tundma. Chip räägib väga ilusasti, mitte nagu need lohakad noored, keda tavaliselt telekas näeb. Pealegi on ta väga nägus.”

“Ma arvasin, et sa ei vaadanud saadet.”

“Ainult mõne minuti, siis kui tüdrukud vaatasid.” Proua Bennet heitis abikaasale pahura pilgu. “Ära nori tüli. See on su tervisele halb. Liiatigi oleks Chip võinud teha telekarjääri, aga ta otsustas ikkagi meditsiini juurde tagasi pöörduda. Ka on näha, et ta on heast perekonnast. Fred, ma leian tõesti, et tema kolimine siia nüüd, kui Jane ja Liz on kodus, võib tähendada seda, et meie mured on murtud.” Viiest Benneti õest vanim ja vanuselt järgmine olid elanud viimased poolteist aastat New Yorgis; mure isa tervise pärast oli sundinud neid kiiresti mõneks ajaks Cincinnatisse naasma.

“Kullake,” ütles härra Bennet, “isegi kui siia oleks kolinud hooldefondi ja Harvardi meditsiinikraadiga käpiknukk, oleks see sinu meelest loodud mõne meie tütreaga abielluma.”

“Narri pealegi, kui tahad, aga kell tiksus. Ei, Jane'i välimuse järgi küll ei ütleks, et ta saab novembris neljakümneaastaseks, aga iga mees, kes teab ta vanust, mõtleks pikalt ja põhjalikult järele, mida see tähendab. Ja Liz pole temast kuigi palju noorem.”

“Paljud mehed ei tahagi lapsi.” Härra Bennet rüüpas kohvi. “Mina pole tänini kindel, kas tahan.”

“Neljakümnene naine *võib* sünnitada,” ütles proua Bennet, “aga see pole nii lihtne, nagu meedia püüab sind uskuma

panna. Phyllise ja Bobi tütar tegi läbi kõiksuguseid protse-
duure, aga lõpuks leppis ikkagi väikese Yingiga Shanghaist.”
Ta tõusis, heites pilgu ovaalse numbrilauaga kuld kellale.
“Ma helistan Helen Lucasele ja uurin, kas ta saaks meid Chi-
piga tuttavaks teha.”